

Arrest

nr. 70 863 van 28 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. HAAGDORENS, die loco advocaat V. VERCAUTEREN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 31 januari 2011 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 9 maart 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 25 augustus 2011.

1.3. Op 31 augustus 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, een sjiietisch moslim van Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Nasseriyah in de provincie Dhi-Qar (Zuid-Irak). U zou van 2005 tot aan uw vertrek uit Irak op 15 januari 2011, als politieagent actief zijn geweest. U zou één van de lijfwachten zijn geweest van de bevelhebber van uw 'Faudj', M.(...) S.(...) A.(...)-K.(...). Op 15 januari 2011 zouden onbekende mannen u hebben ontvoerd terwijl u van Al-Shaab op weg was naar Nasseriyah voor een verlof van zeven dagen. Ze dreigden ermee u te vermoorden indien u niet met hen zou samenwerken. U zou hebben toegestemd om met hen samen te werken, waarop zij u de opdracht zouden hebben gegeven een koffer met explosieven in het kantoor van M.(...) S.(...) A.(...)-K.(...) te plaatsen. Ze zouden u vervolgens hebben laten vertrekken zodat u na uw verlof deze taak zou kunnen uitvoeren. Zij zouden u hebben gezegd dat ze u later zouden komen ophalen. U zou vervolgens naar huis zijn gegaan en uw familie op de hoogte hebben gebracht van de situatie waarin u zich bevond. Zij zouden u hebben geadviseerd het land te verlaten. U zou nog vijf dagen zijn ondergedoken bij een vriend in Nasseriyah en zou op 20 januari 2011 Irak hebben verlaten. Via Turkije en een voorts onduidelijke reisroute kwam u op 31 januari 2011 aan in België.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw huwelijksakte, een certificaat van de politie, twee politiebades, een kaart van de veiligheidspolitie, een kopie van uw woonstkaart, een kopie van de identiteitskaarten van uw echtgenote en uw twee zonen en vier foto's.

B. Motivering

Er dient, na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

U stelt dat u werd ontvoerd door onbekende mannen, dewelke u de opdracht gaven een koffer met explosieven achter te laten in de kamer van de persoon die u als lijfwacht moest beschermen (CGVS, pg.12). Het is echter onbegrijpelijk te stellen dat deze onbekende mannen, die zich kenbaar maakten als tegenstanders van de Amerikanen en zich profileerden als 'dienaars van Irak' (CGVS, pg.7) ù, zijnde de lijfwacht van hun potentieel slachtoffer, zouden hebben uitgekozen om een aanslag te plegen, zonder enige zekerheid te hebben betreffende uw loyaliteit ten aanzien van hen. Immers, u was reeds gedurende jaren de lijfwacht van M.(...) S.(...) A.(...)-K.(...) (CGVS, pg.6), uw job bestond erin hem te beschermen tegen eventuele aanslagen die tegen hem waren gericht. Een job die u dan ook voluit naar behoren deed, daar u hem 24u op 24u diende te beschermen (CGVS, pg.10), hem verschillende keren had bijgestaan in benarde situaties (CGVS, pg.10-11) en hem eveneens had gered uit handen van terroristen die het in Naharwan op hem hadden gemunt (CGVS, pg.10). Dat zij u, als trouwe en loyale lijfwacht, zouden uitkiezen om een aanslag op hem te plegen is dan ook zeer merkwaardig te noemen. Het kan immers niet moeilijk zijn geweest om één van hun mannen te laten infiltreren in het politiekorps om de klus te klaren. U stelt trouwens zelf dat men zich vanaf 2006 diende te hanteren van smeergeld en connecties om deel uit te kunnen maken van het politiekorps, maw. corrupte praktijken die een infiltratie dus alleen maar konden vergemakkelijken (CGVS, pg.8).

Bovendien is het al even onbegrijpelijk dat zij, na u - een trouwe lijfwacht - op de hoogte te hebben gesteld van hun malafide intenties, u zomaar in verlof lieten gaan (CGVS, pg.7). Meer nog, zij zeiden u op een later - niet nader bepaald - tijdstip te zullen ophalen om uw taak uit te voeren (CGVS, pg.7). Dit zou u ruimschoots de tijd hebben gegeven om uw autoriteiten en overste(n) te waarschuwen zodat zij de nodige stappen konden ondernemen om uw belagers te traceren of een val voor hen op te zetten. Wat er ook van zij, de werkwijze van deze - verder onbekende - terreurorganisatie roept alleszins vraagtekens op aangezien zij geen voorzorgen hebben genomen om zichzelf in te dekken, maar integendeel zeer openlijk hun kwade bedoelingen hebben kenbaar gemaakt zonder zich op voorhand te vergewissen van uw loyaliteit en bereidheid tot medewerking. Er kan van worden uitgegaan dat dergelijke milities omzichtiger te werk zouden gaan teneinde hun plannen niet voortijdig te laten lekken.

Eveneens opmerkelijk is het feit dat u instemde met hen samen te werken uit vrees voor uw eigen leven en dat van uw familieleden (CGVS, pg.12), maar dat u vervolgens Irak verliet zonder uw familie in veiligheid te brengen. Zij zouden nog steeds op dezelfde plaats wonen. Dit in de wetenschap dat deze onbekende mannen op de hoogte zouden zijn geweest van uw doen en laten én van uw woonplaats in Nasseriyah (CGVS, pg.7). Er kan immers niet worden uitgesloten dat deze onbekenden, die - zoals u reeds had ondervonden - niet van een kleintje vervaard waren, uw familie zouden lastigvallen nadat zij zouden ontdekken dat u hen niet loyaal bent geweest en de afspraak niet bent

nagekomen. Aangezien zij aangaven dat zij u op een later tijdstip zouden komen ophalen om uw opdracht uit te voeren, mag evenzeer worden aangenomen dat zij wisten waar u te vinden en waar u woonde en werkte. Dat uw familie dan ook op dezelfde plaats bleef wonen, zonder lastig gevallen te worden of represailles te vrezen, is dan ook opmerkelijk te noemen. U maakt wel melding van het feit dat enkele onbekenden tweemaal naar uw huis zijn gekomen om te vragen naar uw verblijfplaats (CGVS, pg.13) maar deze gebeurtenissen kunnen bezwaarlijk worden gezien als vervolging. Het is immers logisch dat uw familie - gezien uw functie in een vergelegen stad (CGVS, pg.6) - niet iedereen kende waarmee u contact had. Bovendien is het niet abnormaal dat bepaalde personen, gezien uw plotse afwezigheid en het verlaten van uw werk zonder enige verwittiging (CGVS, pg.13), zouden informeren bij uw familie naar uw huidige verblijfplaats. Dit hoeven niet per sé personen met een malafide bedoelingen te zijn.

Tenslotte dient te worden aangestipt dat u noch uw bevelhebber, noch uw collega's op de hoogte heeft gesteld van de dreiging die boven hun hoofd hing (CGVS, pg.13). Niet toen u in Irak was en niet toen u een veilig onderkomen had in België (CGVS, pg.13). U geeft hier als verklaring dat zij u anders zouden verdenken van samenwerking met terroristen (CGVS, pg.13). Het is echter niet aannemelijk dat zij u zouden verdenken van samenwerking met terroristen indien zij dankzij uw informatie juist een aanslag zouden kunnen vrijdelen. Deze onverschillige en lakse houding van u is niet compatibel met uw functie die u gedurende zes jaar had uitgeoefend, nl. een lijfwacht, getraind op gevaarlijke situaties, wetende dat deze inherent zijn aan zijn functie. Als lijfwacht was het precies uw taak om uw overste op de hoogte te brengen van dreigend gevaar. Dat u uw taak op een dergelijk cruciaal moment niet ter harte heeft genomen, komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Er kan bijgevolg geen geloof worden gehecht aan de aanleiding die u aanhaalt voor uw vertrek uit Irak. U was reeds gedurende zes jaar werkzaam als lijfwacht, zes jaar waarin u enkel bovenstaande - ongeloofwaardige - situatie aanhaalt als vluchtreden. Dit kan er enkel op duiden dat u in deze periode verder geen noemenswaardige problemen heeft ondervonden. Indien u de werkelijke reden van uw vertrek verhult, maakt u het de asielinstanties onmogelijk om een correct zich te krijgen op uw situatie en bijgevolg ook op uw eventuele nood aan bescherming. Het is aan de asielzoeker zelf om hierover duidelijkheid te verschaffen en een volledig en correct beeld te geven van uw redenen tot vertrek.

Bovenstaande elementen laten niet toe u de vluchtelingenstatus toe te kennen, u maakt immers niet aannemelijk dat er in uw geval sprake is van een systematische en persoonlijke vervolging.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, kan een Iraakse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Iraakees toegekend.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB's "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak", dd. 17 mei 2011 en "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010.

De geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal nog steeds erg verschillend. De gerapporteerde incidenten vonden vooral plaats in de vijf Centraal-Iraakse provincies waar de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch blijft. In de zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag. De veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak is relatief stabiel.

Het geweld in Irak neemt nog steeds verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 en in 2010 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard.

In het zuiden blijft de aanwezigheid van sjiitische milities het grootste veiligheidsprobleem. Sommige sjiitische militante groeperingen pleegden kleinschalige aanslagen tegen de Amerikaanse aanwezigheid en de Iraakse veiligheidsdiensten. De vele kleine explosies (meestal "improvised explosive device" of IED's) veroorzaakten weinig slachtoffers, maar eerder materiële schade. Het aantal incidenten met IED's is sinds midden 2009 opmerkelijk gedaald.

In mei en augustus 2010 werden over heel Irak en ook in het zuiden een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarbij vele burgerslachtoffers vielen. Buiten deze sporadische aanslagen is de veiligheidssituatie in Zuid-Irak wel relatief stabiel gebleven.

(zie bijgevoegde SRB "Actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak dd. 17 mei 2011 en "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Irakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" van april 2009, p. 18-21 en "Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers" van juli 2010).

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U komt uit de stad Nasseriyah, in de provincie Dhi-Qar, in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie actueel relatief kalm is. De veiligheidssituatie bleef er de voorbije twee jaar zo goed als ongewijzigd. Het aantal incidenten, waarbij burgers het slachtoffer werden, blijft er laag. In Dhi-Qar worden heel wat veiligheidsmaatregelen genomen om deze kalme situatie in stand te houden en deze aanpak blijkt dan ook te werken (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Nasseriyah, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Nasseriyah in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Nasseriyah aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Ze zijn slechts een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst en beroepsactiviteit en doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. De foto's die u neerlegde tonen u met wapen en kogelvrij vest maar geven verder geen informatie over de omstandigheden (tijd, plaats, gelegenheid) waarin deze zijn genomen. Frappant is evenzeer dat op uw wapenbadge van het Ministry of Interior bij 'Rank' enkel 'employee' (bediende) staat vermeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en het Aanvullend Protocol van 31 januari 1967 betreffende het statuut van vluchteling alsook de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan een gegronde vrees voor systematische en persoonlijke vervolging door een gewapende militie te koesteren op grond van zijn politieke overtuiging, namelijk loyaliteit ten aanzien van de Amerikaanse bezetter. Hij stelt foltering en executie te riskeren door de gewapende groepering die hem in januari verzocht om een bomkoffer te plaatsen in het kantoor van zijn overste indien hij opnieuw voet op Iraakse bodem zou zetten. Gelet op het feit dat deze groepering zich op een half jaar tijd reeds tweemaal de moeite heeft getroost om de 400 kilometer tussen Al-Shaab (Bagdad) en Nasseriyah te overbruggen om zijn broer te vragen naar zijn verblijfplaats, behoeft het geen twijfel dat de terroristische groepering wraakgevoelens koestert jegens hem en niet zal aarzelen hem naar het leven te staan wanneer hij zou worden teruggestuurd naar zijn land van herkomst, aldus verzoeker. Hij vervolgt dat hij initieel oprecht vreesde dat hij zelf in de boeien zou geslagen worden indien hij zijn overste op de hoogte zou hebben gebracht van de plannen van de gewapende militie. Hij had immers in eerste instantie ingestemd met de plannen van de gewapende groepering om een bomkoffer te plaatsen en zijn overste had dit eenvoudig te weten kunnen komen door hem de vraag te stellen hoe hij levend had

weten te ontkomen aan de gewapende mannen. Verzoeker wijst erop dat hij bovendien in deze de bescherming van zijn overheid niet meer kan inroepen, gelet op het feit dat hij zich door zijn vlucht schuldig heeft gemaakt aan desertie en hij bij een terugkeer naar Irak drie jaar gevangenisstraf riskeert. Hij betwist de motivering van de bestreden beslissing en onderneemt een poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker meent daarenboven aanspraak te maken op de subsidiaire bescherming. Hij stelt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade ten gevolge van het binnenlands gewapend conflict dat momenteel nog steeds woedt in Irak en hij verwijt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich in de bestreden beslissing te focussen op de situatie in Nasseriyah en daarbij voorbij te gaan aan de algemene situatie in het land en in het bijzonder aan het feit dat verzoeker lange tijd heeft gewerkt in Bagdad, een merkkelijk gevaarlijkere regio dan Nasseriyah.

Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een wapenbadge geldig tot en met 31 december 2005 en een wapenbadge geldig vanaf 18 april 2006.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) het onbegrijpelijk is dat onbekende mannen, die zich kenbaar maakten als tegenstanders van de Amerikanen en zich profileerden als 'dienaars van Irak' hem, zijnde de lijfwacht van hun potentieel slachtoffer, zouden hebben uitgekozen om een aanslag te plegen zonder enige zekerheid te hebben betreffende zijn loyaliteit ten aanzien van hen, temeer het niet moeilijk kan zijn geweest om één van hun mannen te laten infiltreren in het politiekorps om de klus te klaren aangezien verzoeker zelf stelt dat men zich vanaf 2006 diende te hanteren van smeergeld en connecties om deel te kunnen uitmaken van het politiekorps zodat deze corrupte praktijken een infiltratie dus alleen maar konden vergemakkelijken, (ii) het al even onbegrijpelijk is dat zij, na hem – een trouwe lijfwacht – op de hoogte te hebben gesteld van hun malafide intenties, hem zomaar in verlof lieten gaan en zeiden hem op een later – niet nader bepaald – tijdstip te zullen ophalen om zijn taak uit te voeren vermits dit hem ruimschoots de tijd zou hebben gegeven om zijn autoriteiten en overste(n) te waarschuwen zodat zij de nodige stappen konden ondernemen om zijn belagers te traceren of een val voor hen op te zetten, (iii) het eveneens opmerkelijk is dat hij instemde met hen samen te werken uit vrees voor zijn eigen leven en dat van zijn familieleden maar dat hij vervolgens Irak verliet zonder zijn familie in veiligheid te brengen, en het feit dat enkele onbekenden tweemaal naar zijn huis zouden zijn gekomen om te vragen naar zijn verblijfplaats bezwaarlijk als vervolging kan worden aanzien aangezien het logisch is dat zijn familie – gezien zijn functie in een ver gelegen stad – niet iedereen kende waarmee hij contact had en het bovendien niet abnormaal is dat bepaalde personen, gezien zijn plotse afwezigheid en het verlaten van zijn werk zonder enige verwittiging, zouden informeren bij zijn familie naar zijn huidige verblijfplaats zodat dit niet per sé personen met malafide bedoelingen hoeven te zijn, (iv) hij noch zijn bevelhebber noch zijn collega's op de hoogte heeft gesteld van de dreiging die boven hun hoofd hing, welke onverschillige en lakse houding niet compatibel is met zijn functie als lijfwacht en zijn verklaring hiervoor dat zij hem anders zouden verdenken van samenwerking met terroristen niet kan worden aangenomen vermits het niet aannemelijk is dat zij hem zouden verdenken van samenwerking met terroristen indien zij dankzij zijn informatie juist een aanslag zouden kunnen verijdelen, (v) op grond van de informatie gevoegd aan het administratief dossier wordt geconcludeerd dat er voor burgers uit Nasseriyah in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Nasseriyah geen reëel risico op ernstige schade is in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en verzoeker bovendien zelf geen elementen aanbrengt die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en (vi) de door hem voorgelegde documenten slechts een aanwijzing zijn voor zijn identiteit, herkomst en beroepsactiviteit doch geen enkele uitspraak doen over de door hem ingeroepen vluchtmotieven, de foto's verzoeker tonen met wapen en kogelvrij vest maar verder geen informatie geven over de omstandigheden (tijd, plaats, gelegenheid) waarin deze zijn genomen en het verder frappant is dat op zijn wapenbadge van het Ministry of Interior bij 'Rank' enkel 'employee' (bediende) staat vermeld.

2.3. Na lezing van het administratief dossier is de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat verzoekers vluchtrelaas in zijn geheel als manifest verzonnen overkomt.

2.3.1. Zo wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat het onbegrijpelijk is dat onbekende mannen, die zich kenbaar maakten als tegenstanders van de Amerikanen en zich profileerden als 'dienaars van Irak' verzoeker, zijnde de lijfwacht van hun potentieel slachtoffer, zouden hebben

uitgekozen om een aanslag te plegen zonder enige zekerheid te hebben betreffende zijn loyaliteit ten aanzien van hen, temeer het niet moeilijk kan zijn geweest om één van hun mannen te laten infiltreren in het politiekorps om de klus te klaren aangezien verzoeker zelf stelt dat men zich vanaf 2006 diende te hanteren van smeergeld en connecties om deel te kunnen uitmaken van het politiekorps zodat deze corrupte praktijken een infiltratie dus alleen maar konden vergemakkelijken. Volgens verzoeker plaatst het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich met deze redenering in de positie van de betrokken illegale organisatie en bezondigt het Commissariaat-generaal zich aan een ongeoorloofd en onredelijk opportuniteitsoordeel. Het is de Raad niet duidelijk op welke wijze verzoeker meent met deze stelling bovenstaande overwegingen, welke slechts een appreciatie inhouden van de geloofwaardigheid van verzoekers beweringen, te kunnen ontkrachten.

In zoverre verzoeker er nog op wijst dat hij zijn overste niet 24 uur op 24 uur diende te beschermen, zoals verkeerdelijk werd opgetekend op pagina 10 van het gehoorverslag, dat hij zijn overste beschermde doorheen de dag tot op het ogenblik dat andere lijfwachten, die het huis van zijn overste bewaakten, het van hem en zijn collega's overnamen en dat hij gedurende twee weken in de kazerne overnachtte en dus niet in het huis van zijn overste sliep, wijst de Raad erop dat uit de lezing van het gehoorverslag blijkt dat verzoeker expliciet verklaarde dat ze steeds met 15 agenten tegelijk aanwezig moesten zijn om de bevelhebber te beschermen en een groep van vijf anderen verlof had, dat zij altijd bij de bevelhebber moesten zijn, dat zij drie wagens hadden met in elke wagen vijf personen en zijn wagen altijd in het midden moest blijven, dat zij 's avonds zijn kamer moesten bewaken en dat ze 24 uur op 24 bij hem waren (administratief dossier, stuk 3, p. 10-11). Gelet op deze verklaringen, alsook verzoekers verklaringen dat hij en collega's hun bevelhebber diverse keren hebben bijgestaan in benarde situaties en zij hem tevens uit handen van terroristen hebben gered die het in Naharwan op hem hadden gemunt, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht dat het ongeloofwaardig is dat de onbekende mannen nét verzoeker, als trouwe en loyale lijfwacht, zouden uitkiezen om een aanslag op zijn bevelhebber te plegen.

2.3.2. In de mate verzoeker volhardt in zijn stelling dat hij er rotsvast van overtuigd is dat hij de eerste zou zijn geweest die gevangen zou zijn gezet op verdenking van samenwerking met een terroristische organisatie indien hij zijn overste op de hoogte zou hebben gebracht van de plannen van de illegale groepering, blijft hij steken in ongefundeerde speculaties van zijnentwege die bovendien bezwaarlijk ernstig kunnen worden genomen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt immers op goede gronden dat het geenszins aannemelijk is dat men een tot op dat ogenblik trouwe en loyale lijfwacht, wiens taak er precies in bestaat om zijn overste op de hoogte te brengen van dreigend gevaar, zou verdenken van samenwerking met terroristen indien men nét dankzij deze informatie een aanslag zou kunnen verijdelen. Dat verzoeker aldus noch zijn bevelhebber noch zijn collega's op de hoogte heeft gebracht van de dreiging die boven hun hoofd hing en hij zelfs nadat hij een veilig onderkomen had in België niet het minste initiatief heeft genomen om zijn overste in te lichten, doet verder afbreuk aan geloofwaardigheid van het door hem opgediste relaas.

2.3.3. Voorts betwist verzoeker de motivering van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat het onbegrijpelijk is dat de terroristische groepering hem zomaar in verlof liet gaan nadat ze hem op de hoogte hadden gesteld van hun malafide intenties. Verzoeker wijst erop dat hij telkens twee weken werkte en hij vervolgens een week thuis was. Hij vervolgt dat de enige mogelijkheid voor de illegale groepering om hem te ontvoeren zonder argwaan te wekken bij zijn eenheid was om te wachten tot een arbeidsperiode van twee weken in de kazerne erop zat, waarna hij aanspraak kon maken op een week verlof. Tijdens de volledige duur van een arbeidsperiode van twee weken verbleef hij in Bagdad en overnachtte hij in de kazerne. Indien men hem zou ontvoerd hebben in de loop van een dergelijke aansluitende periode van twee weken had zijn eenheid ongetwijfeld argwaan gekoesterd, aldus verzoeker. Hetzelfde geldt wanneer verzoeker op het politiekantoor was komen opdagen met een koffertje in de hand op een dag waarop hij niet had moeten komen werken, i.e. tijdens zijn verlofweek. Volgens verzoeker spreekt het bijgevolg voor zich dat de terroristen hem naar huis lieten gaan, in afwachting van zijn terugkeer naar Bagdad zeven dagen later om er een nieuwe arbeidsperiode van twee weken aan te vatten.

Met een dergelijke gekunstelde uitleg die bovendien volledig naast de kwestie is en waarvan niet kan worden ingezien op welke wijze deze de geloofwaardigheid van zijn verklaringen zou kunnen herstellen, gaat verzoeker volledig voorbij aan de pertinente motivering van de bestreden beslissing waar het volgende wordt gesteld: *"(...) Meer nog, zij zeiden u op een later - niet nader bepaald - tijdstip te zullen ophalen om uw taak uit te voeren (CGVS, pg.7). Dit zou u ruimschoots de tijd hebben gegeven om uw autoriteiten en overste(n) te waarschuwen zodat zij de nodige stappen konden ondernemen om uw*

belagers te traceren of een val voor hen op te zetten. Wat er ook van zij, de werkwijze van deze - verder onbekende - terreurorganisatie roept alleszins vraagtekens op aangezien zij geen voorzorgen hebben genomen om zichzelf in te dekken, maar integendeel zeer openlijk hun kwade bedoelingen hebben kenbaar gemaakt zonder zich op voorhand te vergewissen van uw loyaliteit en bereidheid tot medewerking. Er kan van worden uitgegaan dat dergelijke militie omzichtiger te werk zouden gaan teneinde hun plannen niet voortijdig te laten lekken." Deze motivering blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.3.4. Tot slot benadrukt verzoeker dat hij, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in de bestreden beslissing, wel degelijk eerst zijn familie in veiligheid heeft gebracht alvorens zelf te vertrekken. Hij verduidelijkt dat buurtbewoners zijn huis nauwgezet in de gaten hielden en omdat zij gedurende enige tijd niets verdacht hebben opgemerkt besloot zijn familie om terug te keren naar de echtelijke woonst. Deze post-factum verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen vindt niet de minste steun in het administratief dossier en vermag dan ook niet afbreuk te doen aan de motivering van de bestreden beslissing. Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt immers dat verzoeker op geen enkel ogenblik gewag heeft gemaakt van het feit dat zijn familie tijdelijk ondergedoken zou hebben geleefd. Voor het overige herhaalt verzoeker dat zijn broer reeds tweemaal onbekende mannen over de vloer heeft gehad die naar hem vroegen. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent terecht geoordeeld als volgt: *"Dat uw familie dan ook op dezelfde plaats bleef wonen, zonder lastig gevallen te worden of represailles te vrezen, is dan ook opmerkelijk te noemen. U maakt wel melding van het feit dat enkele onbekenden tweemaal naar uw huis zijn gekomen om te vragen naar uw verblijfplaats (CGVS, pg.13) maar deze gebeurtenissen kunnen bezwaarlijk worden gezien als vervolging. Het is immers logisch dat uw familie - gezien uw functie in een vergelegen stad (CGVS, pg.6) - niet iedereen kende waarmee u contact had. Bovendien is het niet abnormaal dat bepaalde personen, gezien uw plotse afwezigheid en het verlaten van uw werk zonder enige verwittiging (CGVS, pg.13), zouden informeren bij uw familie naar uw huidige verblijfplaats. Dit hoeven niet per sé personen met een malafide bedoelingen te zijn."* Waar verzoeker thans beweert dat de ongenode bezoekers dreigende taal spraken ten aanzien van zijn broer, zijn echtgenote en zijn kinderen maar zij deze dreigementen tot op heden nog niet hebben omgezet in daden, staat dit haaks op zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker geen enkele melding maakte van bedreigingen ten aanzien van zijn familie en hij slechts het volgende stelde: **"Na uw vertrek uit Irak, heeft u dan nog iets vernomen van deze terroristen? Ik heb van mijn broer gehoord dat vreemde mensen naar mij hebben gevraagd. Ze zijn tweemaal langsgeweest. (...) Zeiden er wie ze waren of waarom ze u zochten? Ze hebben enkel gezegd: is die persoon aanwezig. Ze hebben gezegd: wanneer komt hij terug? Mijn ouders zeiden dat ik naar bagdad was gegaan en dat ze niet wisten wanneer ik terug zou komen."** (administratief dossier, stuk 3, p. 13).

2.4. In zoverre verzoeker in onderhavig verzoekschrift nog als bijkomend asielmotief aanhaalt dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst vervolging vreest omwille van desertie en hij een gevangenisstraf van drie jaar riskeert, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker in dit verband niet verder komt dan het uiten van blote beweringen en speculaties van zijnentwege die niet door het minste begin van bewijs worden gestaafd. Overigens dient erop gewezen te worden dat een deserteur of dienstweigeraar slechts kan beschouwd worden als vluchteling als hij kan aantonen dat hij ten gevolge van zijn desertie of zijn weigering dienst te nemen onevenredig zwaar zal worden bestraft wegens zijn ras, godsdienst, het behoren tot een sociale groep of zijn politieke overtuiging en verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan worden afgeleid dat hij omwille van zijn desertie, in de mate daar al enig geloof aan gehecht kan worden, onevenredig zwaar zal worden bestraft om één van voormelde redenen.

2.5. Met betrekking tot de door hem bijgebrachte wapenbadge met vervaldatum 31 december 2005, voert verzoeker aan dat dit zijn eerste wapenbadge was, uitgegeven op het ogenblik dat hij nog geen volwaardig politieman was en hij een 'starter', een 'nieuwe man zonder ervaring' werd genoemd, wat het opschrift 'employee' op deze wapenbadge verklaart. Hij wijst erop dat op zijn tweede wapenbadge, die werd uitgegeven op 18 april 2006, duidelijk te lezen staat dat hij op dat ogenblik PM, zijnde 'Policeman' was geworden.

Daargelaten het gegeven dat verzoeker op geen enkele wijze aantoont dat de vermelding 'PM' dient begrepen te worden als zijnde de afkorting voor 'Policeman', temeer deze afkorting niet alleen voorkomt op de Engelse vertaling van zijn wapenbadge maar tevens op de originele versie die in het Arabisch is gesteld, wijst de Raad erop dat de opmerking in de bestreden beslissing omtrent de vermelding 'employee' op verzoekers eerste wapenbadge bijkomstig is en niet determinerend zodat het

desgevallend gegrond bevinden van kritiek op dit overtollig motief niet kan leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

De motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door verzoeker in de loop van de administratieve procedure bijgebrachte documenten wordt in voorliggend verzoekschrift niet betwist zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten.

2.6. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7. De Raad benadrukt dat de nood aan bescherming geboden door artikel 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Voorts wijst de Raad op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waaruit afgeleid dient te worden dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade en waaruit blijkt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt, zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing, dat de algemene veiligheidssituatie in Irak verbeterd is maar dat de geografische spreiding van het geweld en het daarbij horende risico voor burgers regionaal erg verschillend is. In de bestreden beslissing wordt verder correct vastgesteld dat verzoeker afkomstig is uit Nasseriyah in de provincie Dhi-Qar (Zuid-Irak), waar de algemene veiligheidssituatie relatief kalm is. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij zijn hele leven in Nasseriyah heeft gewoond en ook zijn hele familie er thans nog woonachtig is (administratief dossier, stuk 3, p. 3-4). Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij meent dat ook de veiligheidssituatie in Bagdad dient te worden beoordeeld omdat hij daar lange tijd heeft gewerkt. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelde in hoofde van verzoeker terecht de veiligheidssituatie in Nasseriyah. Na een grondige analyse van de beschikbare informatie, komt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht tot de conclusie dat er voor burgers uit Nasseriyah in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Nasseriyah geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken zodat bovenstaande analyse door de Raad wordt overgenomen en tot de zijne wordt gemaakt.

Mede gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas, ontwaart de Raad in het administratief dossier evenmin elementen waaruit zou kunnen blijken dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS